

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 416/09-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. marca 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti V. P., B., zastúpenej advokátom M. G., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 59/2003, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. P. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 59/2003 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C 59/2003 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. V. P. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 4 000 € (slovom štyritisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý uhradiť V. P. trovy konania v sume 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov) na účet jej právneho zástupcu M. G., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2009 doručená sťažnosť V. P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 59/2003, ktorého predmetom je rozhodovanie o návrhu na určenie otcovstva maloletej L. P., nar. ... (ďalej len „maloletá“), a na určenie výživného pre maloletú.

Návrh na začatie konania bol podaný 3. apríla 2003, sťažovateľka je vedľajšou účastníčkou v konaní. Sťažovateľka namietala, že k prietahom v konaní došlo v dôsledku postupu okresného súdu, ktorý nedokázal zabezpečiť účasť odporcu ani na jednom pojednávaní, hoci pravidelne žiadal o jeho predvedenie orgány polície, a rovnako nedokázal zabezpečiť účasť odporcu ani na úkone u znalkyne z odboru genetiky, odvetvia analýzy DNA, ktorá bola poverená vypracovaním znaleckého posudku v tejto veci.

Sťažovateľka preto žiadala, aby ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v označenom konaní bolo porušené jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a aby prikázal okresnému súdu konať v jej veci bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľka tiež žiadala finančné zadosťučinenie 15 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí 10. decembra 2009 a uznesením č. k. IV. ÚS 416/09-16 ju prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval okresný súd a právneho zástupcu sťažovateľky, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Vzhľadom na súhlas obidvoch účastníkov ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Podpredseda okresného súdu sa vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. Spr. 3036/09 z 25. januára 2010, prílohou ktorého bolo vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá po podrobnom vyjadrení k priebehu konania v závere uviedla:

„Vo veci konám plynulo, poriadkové opatrenia sa v tomto prípade súdu javia ako neúčelné, nakoľko odporca v konaní v súlade s ustanovením § 53 nebol po vyčerpaní všetkých zákonných možností predvolaný, preto súd zvolí spoluprácu s OOPZSR.

Súd vo veci nariadil predbežné opatrenie na návrh kolízneho opatrovníka maloletej navrhovateľky uznesením č. k. 10 C 59/2003-101 zo dňa 12. 7. 2007 právoplatným dňa 28. 8. 2007 i keď kolízny opatrovník svoje podanie napriek vyjadreniu na pojednávaní konanom dňa 17. 1. 2007 ani dňa 26. 2. 2007 nedoplnil. Súd vychádzal zo zisteného skutkového stavu.

V tejto súvislosti poukazujem i na tú skutočnosť, že som opakovane oznámila vedeniu Okresného súdu Bratislava I v súlade s ust. § 30 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z. v znení noviel vzhľadom na neprimeraný počet pridelených vecí rozvrhmi práce na kalendárne roky, že v oddelení 10 C popri priemernom mesačnom nápade nových vecí, nie je možné vybavovanie pridelených vecí bez zbytočných, mnou nezavinených prietahov v konaní.“

Právny zástupca sťažovateľky v stanovisku z 22. februára 2010 zotrval na obsahu sťažnosti a konkrétne poukázal na obdobia nečinnosti okresného súdu, keď okresný súd odročil pojednávanie z 20. marca 2006 pre účely zistenia adres príbuzných odporcu, ktoré sťažovateľka oznámila 31. marca 2006, a napriek tomu určil ďalší termín pojednávania až na 27. november 2006, na ktorom po 3 rokoch a 7 mesiacoch od začatia konania prvýkrát vypočul sťažovateľku. Poukázal tiež na prieťahy v súvislosti s nariadením znaleckého dokazovania, s doručením spisu znalkyni a s reakciou na upozornenie znalkyne o nespolupráci rodičov maloletej. Právny zástupca zdôraznil, že hoci okresný súd priebežne nariadil pojednávania, nevykonal dostatočné opatrenia na zabezpečenie účasti odporcu a rozhodnutie o veci bez zbytočných prieťahov, a preto jeho postupom došlo k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky.

II.

Z obsahu sťažnosti, vyjadrenia okresného súdu a zo spisu sp. zn. 10 C 59/2003 ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

Návrh na určenie otcovstva maloletej a na určenie výživného pre maloletú bol okresnému súdu doručený 3. apríla 2003. Prípismi zo 14. júla 2003 okresný súd zaslal návrh na vyjadrenie odporcovi, požiadal Okresný súd Bratislava V o ustanovenie opatrovníka maloletej a vyzval sťažovateľku, aby predložila rodný list maloletej. Prípismi z 9. septembra 2003 a 24. novembra 2003 okresný súd urgoval ustanovenie opatrovníka, na čo Okresný súd Bratislava V 18. decembra 2003 oznámil, že opatrovník bol ustanovený uznesením z 26. septembra 2003 právoplatným 20. októbra 2003, ktoré okresný súd prevzal už v októbri 2003. Okresný súd 12. decembra 2003 nariadil vo veci pojednávanie.

Odporca sa nedostavil na prvé pojednávanie 27. februára 2004, doručenie predvolania mal vykázané uložením na pošte. Odporca sa nedostavil ani na ďalšie pojednávanie 22. marca 2004, na ktorom sťažovateľka oznámila, že by sa mal zdržiavať pracovne v zahraničí, okresný súd preto pojednávanie odročil s tým, že nový termín určí po oznámení sťažovateľky o návrate odporcu. Prípisom zo 7. augusta 2004 okresný súd vyzval sťažovateľku, aby oznámila túto informáciu pre účely určenia termínu pojednávania.

Sťažovateľka odpovedala listom doručeným 17. augusta 2004, v ktorom oznámila, že odporca nie je v zahraničí, uviedla ňou predpokladané miesta jeho pobytu s tým, že ona sa s ním nevie skontaktovať. Okresný súd 22. októbra 2004 určil ďalší termín pojednávania.

Na pojednávanie z 26. januára 2005 sa nedostavil odporca, okresný súd nemal vykázané doručenie predvolania. Okresný súd určil ďalší termín pojednávania 22. marca 2005 s tým, že nariadil predvedenie odporcu z adresy bydliska prostredníctvom polície. Na pojednávanie 1. júna 2005 odporca nebol predvedený. Okresný súd nariadil jeho predvedenie na ďalšie pojednávanie z adresy prevádzky jeho zamestnávateľa, ktorú oznámila sťažovateľka. Odporca nebol predvedený ani na pojednávanie 4. júla 2005 a nebol ani oznámený dôvod nepredvedenia. Okresný súd uložil odporcovi poriadkovú pokutu 5000 Sk a pojednávanie odročil s tým, že predvolá svedkov, ktorých oznámi sťažovateľka a kolízny opatrovník. Uznesením z 27. septembra 2005 okresný súd nariadil predvedenie odporcu na pojednávanie z adresy trvalého bydliska. Na pojednávanie 24. októbra 2005 sa nedostavila sťažovateľka ani odporca, okresný súd pojednávanie odročil na neurčito s tým, že vyčká na oznámenie, prečo odporca nebol predvedený. Okresný súd určil 8. decembra 2005 ďalší termín pojednávania.

Na pojednávanie 6. februára 2006 sa nedostavila sťažovateľka ani odporca, ktorému podľa správy polície doručenej 2. februára 2006 bolo ich prostredníctvom doručené predvolanie. Okresný súd uznesením z 13. februára 2006 nariadil predvedenie odporcu na pojednávanie z adresy trvalého pobytu aj z adresy prevádzky zamestnávateľa. Na pojednávanie 20. marca 2006 sa nedostavila sťažovateľka a odporca nebol predvedený. Okresný súd pojednávanie odročil na neurčito na účely zistenia mien a adries rodičov odporcu, ktorí budú predvolaní ako svedkovia. Podľa úradného záznamu z 20. marca 2006 sa sťažovateľka dostavila na okresný súd a ospravedlnila sa z dôvodu meškania dopravy s tým, že do 14 dní oznámi mená a adresy rodičov odporcu. Dňa 31. marca 2006 bolo okresnému súdu doručené podanie, ktorým sťažovateľka uviedla jej známe požadované údaje. Okresný súd určil 14. septembra 2006 ďalší termín pojednávania, na ktorý opäť nariadil predvedenie odporcu prostredníctvom polície. Na pojednávaní 27. novembra 2006 okresný súd vypočul sťažovateľku. Odporca opäť nebol predvedený, nedostavili sa ani

svedkovia. Otec odporcu sa písomne ospravedlnil podaním doručeným 30. novembra 2006. Uznesením z 12. decembra 2006 okresný súd nariadil predvedenie odporcu na ďalšie pojednávanie a uložil mu poriadkovú pokutu 15 000 Sk.

Na pojednávanie 17. januára 2007 odporca nebol predvedený, nedostavili sa ani svedkovia (otec a brat odporcu), ktorým okresný súd uložil poriadkové pokuty po 5 000 Sk. Kolízny opatrovník navrhol vydať predbežné opatrenie, ktorým by okresný súd uložil odporcovi platiť výživné na maloletú. Na ďalší termín pojednávania bol odporca predvolaný z adresy bydliska aj zamestnávateľa (podľa správy polície z 23. januára 2007 bolo zistené od otca odporcu, že v jeho prevádzke odporca nepracuje) a bolo nariadené aj jeho predvedenie. Na pojednávaní 26. februára 2007, na ktoré odporca opäť nebol predvedený, okresný súd vypočul otca a brata odporcu a nariadil znalecké dokazovanie skúškou DNA pre účely zistenia otcovstva maloletej. Pojednávanie bolo odročené na neurčito. Uznesením z 12. júla 2007 právoplatným 28. augusta 2007 okresný súd nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil odporcovi platiť mesačne 2 000 Sk výživné na maloletú. Uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania okresný súd vypracoval 13. júla 2007 a právoplatnosť nadobudlo 28. augusta 2007. Okresný súd uznesením z 26. júla 2007 zrušil uznesenie o uložení poriadkovej pokuty bratovi odporcu. Uznesením z 20. novembra 2007 okresný súd rozhodol o vyplatení preddavku znalkyni, o ktorý požiadala podaním doručeným 27. júla 2007.

Podaním doručeným 28. februára 2008 znalkyňa oznámila okresnému súdu, že sťažovateľka ani odporca sa na jej predvolania nedostavujú na odber krvi, a preto požiadala o ich predvedenie, súčasne vrátila súdny spis. Podaním doručeným 16. júna 2008 znalkyňa opäť žiadala o predvedenie účastníkov konania a sťažovateľky na odber a požiadala o predĺženie lehoty na vypracovanie posudku. Uznesením zo 17. júla 2008 okresný súd nariadil predvedenie účastníkov konania a sťažovateľky k znalkyni. Od 10. septembra do 1. októbra 2008 boli doručené štyri správy polície o neúspešných pokusoch o predvedenie odporcu.

Podaním z 12. februára 2009 okresný súd požiadal znalkyňu o určenie náhradných termínov na účely predvedenia a uznesením z 3. marca 2009 nariadil predvedenie účastníkov konania a sťažovateľky. Sťažovateľka sa spolu s maloletou dostavili na odber 25. marca 2009. Prípisom z 19. mája 2009 okresný súd vyzval otca odporcu, aby sa dostavil k znalkyni z dôvodu odberu biologického materiálu. Znalkyňa listom doručeným 17. septembra 2009 oznámila okresnému súdu, že predvolala na odbery rodičov odporcu, 23. apríla 2009 sa dostavila matka odporcu, jeho otec na predvolania nereaguje, a preto vzhľadom na riziko degradácie DNA pri dlhodobom uskladnení vzorky požiadala o predvedenie odporcu alebo zabezpečenie účasti jeho otca na odbere. Okresný súd nariadil uznesením z 1. októbra 2009 predvedenie odporcu, alternatívne jeho otca k znalkyni. Podľa správy polície z 9. novembra 2009 sa jej nepodarilo zastihnúť a predviesť ani jedného z nich. Podľa úradného záznamu okresného súdu zo 17. decembra 2009 bola znalkyňa požiadaná o ukončenie znaleckého skúmania s tým, že vo veci bude určený termín pojednávania.

Znalkyňa doručila 18. januára 2010 vyúčtovanie úkonov vykonaných v súvislosti so znaleckým skúmaním, posudok však nevypracovala. Okresný súd nariadil 19. januára 2010 pojednávanie na 7. apríl 2010. Uznesením z 19. januára 2010 okresný súd priznal znalkyni odmenu a náhradu hotových výdavkov. Uzneseniami z 19. januára 2010 okresný súd uložil odporcovi poriadkovú pokutu 205 € za to, že sa nedostavil k znalkyni pre účely odberu, a nariadil jeho predvedenie na pojednávanie prostredníctvom polície z adresy trvalého bydliska, prípadne z adresy zamestnávateľa.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, predmetom konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o návrhu na určenie otcovstva maloletej a na určenie výživného pre maloletú. Predmetnú vec po právnej stránke nemožno označiť za zložitú, z hľadiska skutkovej stránky ju ústavný súd považuje za zložitejšiu, a to s prihliadnutím na potrebu vykonania znaleckého dokazovania (IV. ÚS 244/04, IV. ÚS 41/07). Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že ide o vec týkajúcu sa osobného statusu maloletej a ochrana záujmov maloletého dieťaťa si vyžaduje osobitnú rýchlosť konania (napr. I. ÚS 54/02).

Správanie sťažovateľa je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z prehľadu konania vyplýva, že sťažovateľka si s odstupom piatich mesiacov (17. augusta 2004) splnila povinnosť oznámiť návrat odporcu, ktorá jej bola uložená na pojednávaní 22. marca 2004, nedostavila sa na tri pojednávania (24. októbra 2005, 6. februára 2006 a zmeškala aj pojednávanie z 20. marca 2006) a v roku 2008 sa nedostavovala na predvolania k znalkyni. Po posúdení správania sťažovateľky v kontexte doterajšieho priebehu konania však ústavný súd nepovažuje zistené skutočnosti za rozhodujúce pre určenie zodpovednosti za predĺženie preskúmovacieho konania. Ústavný súd ich však zohľadnil pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu.

Konanie okresného súdu trvá dosiaľ takmer 7 rokov, čo je zjavne neprimeraná doba povaha prerokúvanej veci. Ústavný súd zistil, že konanie je poznačené kratšími obdobiami nečinnosti, a to od 31. marca 2006 do 14. septembra 2006 a od 26. februára 2007 do 12. júla 2007. Doterajší postup okresného súdu je však výrazne poznačený vykonávaním neefektívnych úkonov a nesústredenou činnosťou. Výsledkom tohto postupu je aktuálny stav konania, keď sa okresnému súdu nepodarilo ani raz zabezpečiť účasť odporcu na pojednávaní (napriek opakovanému nariadeniu predvedenia a ukladaniu poriadkových pokút, ani raz však objektívnym spôsobom, napr. dožiadanim Sociálnej poisťovne nezisťoval, či a kde skutočne odporca pracuje) a žiadny výsledok neprinieslo ani nariadenie znaleckého dokazovania. V zásade možno konštatovať, že o nesústredenom postupe svedčí vypočutie sťažovateľky po viac ako 3 a pol roku od začatia konania a nariadenie znaleckého dokazovania (ktoré je v tomto type konania štandardným spôsobom dokazovania) po takmer štyri a pol roku od začatia konania (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28. augusta 2007). Ani v priebehu znaleckého skúmania okresný súd aktívne nespolupracoval so znalkyňou, napriek tomu, že z dovtedy uskutočneného konania mal vedomosť o postoji odporcu,

neurgoval znalkyňu (ktorej určil na vypracovanie posudku lehotu 40 dní), aby sa snažila zabezpečiť porovnávací materiál aj od príbuzných odporcu a v konečnom dôsledku toleroval aj nerešpektovanie výzvy na ustanovenie sa k znalkyni zo strany otca odporcu. V súčasnosti je vo veci určený termín pojednávania.

Ústavný súd pri hodnotení postupu okresného súdu nemohol zohľadniť námietku zákonnej sudkyne o vysokom počte vecí pridelených v súdnom oddelení, pretože túto okolnosť nemôže akceptovať pri rozhodovaní, či zodpovedný všeobecný súd postupoval pri výkone svojej právomoci tak, aby nezmaril právo účastníka konania na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov (napr. III. ÚS 133/03 a tam uvedená judikatúra).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 59/2003, v ktorom bol okresný súd vzhľadom na jeho predmet povinný postupovať s osobitnou starostlivosťou, došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pretože namietané konanie nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C 59/2003 v ďalšom období konal bez zbytočných prieťahov.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Tak to bolo aj v prípade sťažovateľky. Keďže ústavný súd rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 15 000 €.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Zohľadňujúc doterajšiu dĺžku súdneho konania, konštatované zbytočné prieťahy, význam veci pre sťažovateľku, jej správanie v priebehu konania, ako aj skutočnosť, že okresný súd poskytol čiastočne ochranu jej záujmom, keď nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil odporcovi platiť výživné na maloletú, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľke v sume 4 000 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním advokátom M. G., B.. Ústavný súd ich priznal v súlade s vyčíslením v petite sťažnosti, t. j. za dva úkony právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, v sume 245,70

€; za každý úkon právnej služby po 115,90 € (3 491,60 Sk) a 2-krát po 6,95 € (209,40 Sk) režijný paušál.

Náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť podľa bodu 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2009